

POŠTA MALEGA JEZUSA

Spoštovani gospod urednik!

Mislim, da niste dobili iz našega kraja nobenega pisanja. Zato sem se jaz opogumila, da Vam napišem nekaj vrstic. Doma sem iz Rakitnice. V šolo hodim v Dolenjo vas. Naročena sem na Lučko že tri leta. Opravljam jaz in vsa naša družina prve petke in pet prvih sobot. Vsak mesec imamo shod Marijinega vrtca. Vodiijo nas gospod kaplan Kapš; imamo jih zelo radi, so tudi zelo dobrega srca. Imamo pa tudi zelo dobrega gospoda župnika. Pri nas je zelo lepo. Zato Vas, gospod urednik, povabim, da nas pridete obiskat.

Iskrene pozdrave Vam pošilja

Francka Kaplan,

učenka VI. razreda ljudske šole v Dolenji vasi.

Spoštovani gospod urednik!

Prva se oglašam jaz iz vasice Draga pri Stični. Opisati Vam hočem našo vas s cerkvico, ki je posvečena sv. Roku. Cerkvica stoji na hribčku in razgled okoli nje je zelo lep. Po sredi vasi teče potoček, ki je pa žal v tej suši usahnil in tudi dva druga studenčka. Prvo nedeljo v postu smo blagoslovili nov križev pot. Blagoslovili so ga preč. gospod gvardijan Krizostom iz Ljubljane. Bolj lepega in srečnega dne ni bilo še v Dragi, posebno mi otroci se ga bomo vedno spominjali. Po blagoslovitvi smo povabili prečastite gospode k nam na večerjo. Imeli smo se prav lepo, samo škoda, da je tako hitro minulo. Hvala za lepi spominček.

Najlepše Vas pozdravljamo vsi, posebno pa jaz

Milena Mehle,

I. višja ljudska šola v Stični.

Gospodu uredniku »Lučke«!

Sporočam Vam, da sem se udeležil spravno-spokorne procesije v soboto 29. majnika. Naša šola je šla s frančiškansko župnijo. Na čelu procesije je nosil g. župnik križ. Med pobožnim petjem in svetimi molitvami smo se pomikali počasi proti Rakovniku celi dve uri. Tam so nas čakale vse druge procesije, ki so prepevale lepe pesmi v čast brezjanski Materi božji, katere slika je stala pod belim baldahinom na krasnem oltarju. Prevzvišeni je imel kratek nagovor, molil z nami obljubo Marijinemu Srcu in nam dal blagoslov z Najsvetejšim.

Tako smo se zares lepo pripravili na posvetitev Marijinemu brezmadežnemu Srcu, ki smo jo izvršili naslednji dan.

Znidarič Jaš,

dijak 1. razr. klas. gimn. v Ljubljani.

LETO VIII.

MAJ - JUNIJ 1943-XXI

ŠTEV. 9-10

Zdaj smo resnično tvoji otroci.

V nedeljo 30. majnika se je ves slovenski narod na slovesen način posvetil Marijinemu brezmadežnemu Srcu. Zdaj smo res popolnoma Marijini. Naša srca so posvečena njenemu ljubečemu Srcu. Zdaj moremo biti prepričani, da ne bo treba dolgo čakati, ko se bodo uresničile Marijine obljube, ki jih je izrekla v Fatimi. Kar Marija obljubi, tudi lahko izpolni, ker ji njen božji Sin ne odreče nobene prošnje. Ni več daleč čas, ko bodo vsi, ki so prave volje, spoznali, da je po Marijini priprošnji božje usmiljenje prevladalo nad pravično jezo božjo. Po Marijinem Srcu nam bo dal Bog mir, ki po njem tako zelo hrepenimo.

Marija, zdaj smo resnično tvoji otroci. Iskreno te prosimo, odpri na stežaj svoje materinsko srce in nas osreči s tistimi milostmi, ki so nam v naši mladosti najbolj potrebne. Izprosi nam mir resnice in ljubezni Kristusove in nas bogato blagoslovi. Amen.

Zgodbe naše ljube Matere!

Jezus se poslovi in je obsojen.

Bog je Jezusu za mater izbral Marijo. Ves čas je z njim skupaj trpela, ko je bil še dete, ko je živel skrito življenje v Nazaretu, ko se je od nje poslovil, da odide učiti in umret.

Slovo v Nazaretu pa ni bilo za vedno. Čim bolj se je bližalo Jezusovo trpljenje, tem bolj se mu je spet bližala Mati Marija. Kakor ga je spremila v življenje, ga hoče spremiti tudi v smrt.

Kakor v poletni vročini grom in blisk oznanjata, da bo kmalu vihar, ljudje pa trepetajo pred nesrečo treska in toče, tako je bilo tudi v Marijinem življenju. Že večkrat so ji prišli ljudje pravit, kako Jezusa njegovi sovražniki zalezujejo in preganjajo in ga hočejo na vsak način zgrabiti.

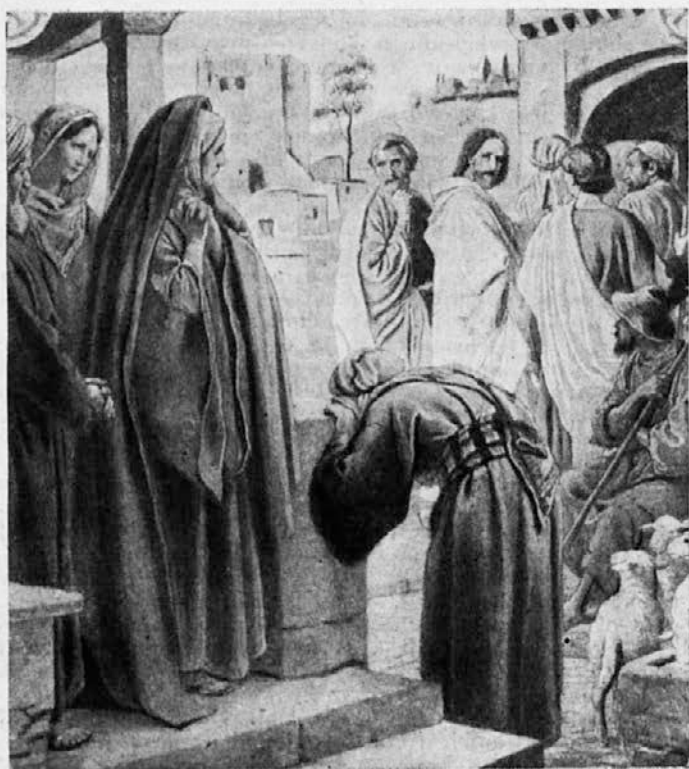
Spet je napočila Velika noč in Marija je poromala v Jeruzalem. Nekoč je tu Jezusa v bridki žalosti iskala tri dni, zdaj pa jo čakajo trije še vse bridkejši dnevi, četrtek, petek, sobota velikega tedna.

Pobožna legenda ve povedati, da se je Marija za praznike nastanila v Betaniji, v hiši obujenega Lazarja in njegovih sestrá Marije in Marte. Semkaj pa je čez noč hodil tudi Jezus. In zdaj je Mariji naravnost povedal, da se je približal dan njegovega trpljenja in smrti.

Kot zvest sin se ji je še enkrat zahvalil za vse, kar je zanj storila kot njegova mati, zraven pa jo je tudi prosil, naj ga ne zapusti v njegovi najbridkejši uri, ampak naj ga spremlja še v smrt, ker to mu bo v veliko tolažbo.

Vemo, kako ganljivo se je Jezus poslavljal od svojih apostolov pri zadnji večerji. Kako prisrčno šele je moralo biti njegovo poslavljanje od Matere Marije na veliki četrtek zjutraj!

Tolažil je njeno krvaveče srce in jo spominjal, da bo njegova smrt spet odprla nebesa vsemu svetu, da bo veličasten in poveličan spet vstal in se ji prikazal. S solzami v očeh sta si dala roke. Joj, kako strašno zdelan bo, ko ga bo naslednji dan spet videla!

Jezus odhaja od svoje Matere.

Čim bolj se kdo hoče približati Jezusu, tem bolj se mora pripraviti na žrtve: vsak korak do Jezusa zahteva novo žrtve. Saj je Jezus sam učil: »Kdor hoče hoditi za menoj, naj vsak dan vzame svoj križ na svoje rame!«

Marijo je Bog določil za Kraljico vseh svetnikov. Zato pa je morala prej postati Kraljica mučencev. Njeno mučeništvo je bilo nekrvavo, trpela je mučeništvo srca.

✱

V srčni stiski se je v četrtek od njega poslovila. Jezus je po zadnji večerji v Getzemani potil krvavi pot. A tudi Marija ni zatisnila očesa vso noč. Proti polnoči je zaslišala nagle korake. Apostol je bil, ki ji je prinesel strašno vest, da so Jezusa njegovi sovražniki zgrabili, ga pretepali, zvezali in odpeljali v Jeruzalem pred sodbo.

Marija je takoj vstala in s pobožnimi ženami odhitela v mesto. Že stopa po ulicah, koder so pravkar vlačili njene-ga Sina. Temna noč je, a vendar tu pa tam po tleh opazi krvave sledove, ki jo pretresejo do mozga.

V skrbih čaka pred hišo velikega duhovnika, kaj bodo storili z Jezusom. In na veliki petek zjutraj zagleda Jezusa, kako ga pripeljejo ven in ženejo pred sodbo pogana Pon-cija Pilata. Mariji drhti srce ob divjih krikih množice: »Križaj ga! Križaj ga!«

Spet hiti za njim, ko gredo z njim v Herodovo hišo in ko ga nato belo oblečenega peljejo nazaj pred Pilata. Z dvorišča Pilatove hiše sliši strašne udarce, ko Jezusa bičajo. In še s trnjevo krono ovenčanega postavi Pilat Jezusa pred množico: »Glejte, človek!«

Pilat je ljudem pokazal Jezusa tako zdelanega zato da bi se jim smilil. A smili se samo njegovi materi in redkim prijateljem. Da, moj Jezus, vidim, vidim, kaj so iz tebe naredili!

Nahujskana množica pa noče poslušati svojega srca, ampak razdraženo vzklika: »Proč z njim! Križaj ga!«

Pilat se ljudi ustraši in jim Jezusa izroči, čeprav dobro ve, da je nedolžen. »Tu ga imate in ga križajte! Jaz sem nedolžen pri krvi tega pravičnega.« Ali je svet že kdaj videl bolj strahopetnega hinavca?

Marija zdaj ve: njen Jezus je izgubljen, obsojen v strašno in sramotno smrt, da bo križan! Uboga Mati!

Odšla je izpred sodnije in na dvorišču zagledala de-lavce, ki so pripravljali križ, križ za njenega Sina! Kaj bi rekla mati, če bi videla, kako za njenega živega in zdravega otroka zbijajo mrtvaško krsto?

Kakor uročena strmi sveta Mati v te priprave. Glej trdi in neusmiljeni les! On bo objemal njenega Jezusa, ko bo umiral, namesto da bi ga objemale ljubeče roke Matere!

V davnih davnih časih je Eva upirala svoje oči v lepo zeleno drevo spoznanja v raju in prekršila je božjo prepo-ved, ko je segla po prepovedanem sadu. Danes na veliki petek pa druga boljša Eva Marija vdano zre v suhi les, ki bo nosil sladki sad njenega telesa, zato da se zbriše Evina krivda in krivde vseh njenih otrok.

Kraljica mučencev, ki po nedolžnem trpiš smrtno muke, ne dopusti, da bi Tvoje in Jezusovo trpljenje bilo za nas izgubljeno!

Jezus sreča Marijo in umrje na križu.

Mnogo potov je napravila Marija, najstrašnejšega pa na veliki petek, kajti bil je križev pot. Ljudje hrumijo in kričijo ter se podijo za vojaki in hlapci, ki ženejo Jezusa ven iz mesta na goro Kalvarijo ali Gologoto. Vsi bi radi pasli svoje oči nad smrtnimi mukami svojega najbolj-šega Prijatelja in največjega Dobrotnika.

Na dvorišču so delavci pripravljali križ.

Tromba zabučí, strašni sprevod se bliža, Mariji pa se srce stisne v smrtnih mukah. Glej, že prihajajo vojaki in z vrvjo vlečejo Jezusa, obloženega s težkim križem. Opoteka se pod bremenom, na smrt je utrujen, žgo ga strašne rane od bičanja, kronanja, padcev in udarcev. Njen Sin, njen ljubljeni Jezus! Izmučeno dvigne zdaj pa zdaj glavo, trudne oči prosijo sočutja, tolažbe.

Marijino srce je polno groznih muk in polno ljubezni, zato se prerije skozi množico do svojega Jezusa in se pred njim zruši na kolena: tukaj sem, Jezus, vsaj jaz imam sočutje s teboj, vsaj meni se iz vsega srca smiliš! Hlapci zakolnejo, Marijo odrinejo, Jezusa znova začno pretepati in sprevod gre dalje.

Marija pa stopa za njim po krvavih sledih, ki so jih napravile noge njenega Jezusa. Dospeli so vrh Golgote.

Jezusa so vlekli in vrgli na križ. Marija se že vnaprej trese, kdaj bo prvič udarilo kladivo. Zdaj — votel udarec, še eden, še tretji — o strah in groza! Žraven pa ji pride na uho strašen Jezusov stok, kajti bolečina mu je kakor žgoč ogenj prešinila telo.

Marija ga zavoljo množice ne more videti, vidi pa ga njeno srce in to materinsko srce ne trpi nič manj ko Jezus sam. Zdaj pa so se rablji razmaknili, da bi križ postavili pokonci. In Marija zagleda Sina pribitega na trdi les, vidi njegove neizmerne muke, kronana glava je od bolečine vsa nemirna, ustnice mu trepetajo, oči so vse krvave, prsi se mu burno dvigajo v smrtni muki. O Mati, glej, kaj so napravili iz tvojega Sina!

*

Strašni križ so mu postavili pokonci, telo je s svojo težo še bolj natrgalo rane Jezusovih rok in nog. Ali je še kje bolečina, ki bi bila kakor njegova bolečina? Marija molče stopi h križu, da bo z Jezusom delila muke in sramoto pred ljudmi, da bo svojo ljubezen družila z njegovo. Da, tu pod križem je njeno mesto v tej največji uri vseh časov, kajti samo Marija do dna razume skrivnost, ki se tu odigrava: božji Sin trpi in umira, da odreši vse ljudi in jim odpre nebesa!

Eva je stala poleg zelenega drevesa spoznanja, ki pa je na njem visel sad smrti, prijeten za pogled in sladek za okus, a vendar smrten sad: Če bosta jedla, bosta morala umreti! Marija pa stoji zraven suhega križevega debla, ki nosi sad življenja.

Marija nima več solzá, ko upira svoje oči v razmesarenega Jezusa in skupaj z njim trpi vse bolečine telesa, vso

*O žalostni spomin,
ko Mater sreča Sin.*

bridkost srca. Vidi, kako od bolečine drhtijo njegove roke, kako se prsti krčijo ob mrzlih žeblih. Sliši, kako težko dihaajo njegove prsi, kako njegovo pretegnjeno telo od muke obliva kri in znoj.

Vsa izmučena in s trnjem ranjena glava mu opleta zdaj sem zdaj tja, z žebli prebite ude pa mu neprestano zaliva nova bolečina, dokler ne bodo otrpnili. V Marijinem srcu pa se pretakata bolečina in usmiljenje druga v drugo, kakor se stekata dve bučeči in deroči reki.

P. Krizostom:

Deklice venčajo Marijo.

*Me smo nežne deklice
kakor rože vrtnice.
Rade bi lepo cvetele,
pred Marijo zadehtele,
njej odprle čašice,
darovale srčce.*

*Kakor šopek cvetnih trat
malih deklic je pomlad.
Božji roži v čast cvetemo,
nikdar proč od nje ne gremo.
Z radostjo jo venčamo
in se je oklepamo.*

*Vsi otroci tvoji smo,
tebi se izročamo.
Nič se nam ni treba bati,
ker nas braniš, dobra Mati.
Dvigni v svoje nas roke!
Sprejmi v čisto nas srce!*

Marijini junaki.

Dečki

(P. Krizostom)

L. Mav

Hitra koračnica

Klav. f

mf

f

Mi fan - tič - ki bra-bri
Kakor an-gelč-ki z vi-

*)

smo, k Mamki bož - ji je - zdi - mo.
šin ti zvončkamo cin, cin, cin.

mf

Blisko - vi - ti smo ja - ha - či
Ti, Ma - ri - ja, si Kralji - ca,

f *ff*

in od - lič - ni troben - ta - či; pred Ma -
srčkov na - ših Vlada - ri - ca; Ti ne -

*) Na vsaki četrtinski pavzi lahko zatrobi trobenta (a) oziroma udari zvonček.

ri-jo pa za-vri-ska-mo, kar se
beška na-ša Ma-mi-ca naj-či-

da, ji pi-ska-mo.
stej-še-ga sr-ca.

Fr. Bazilij O. F. M.

Marijin kaplanček.

Matjažek je bil priden fantek. V prvi razred je hodil in bil najboljši med součenci. Tudi v cerkev k sv. maši je prihajal z največjim veseljem. V njegovem mladem srcu je dozorel sklep: Postati hočem duhovnik!

Da, ko bo velik, bo duhovnik. Daroval bo sv. mašo in obhajal vernike. Tudi spovedoval bo in učil v šoli. To bo lepo!

Kadar koli si je Matjažek v duhu predstavljal, da stoji kot mašnik pred oltarjem, je bil neizmerno srečen. Zato pa se je tudi najraje igral sam zase, in sicer: mašnika. Toliko časa je moledoval pri teti Špeli, ki je bila šivilja, da mu je iz konca starega rdečega blaga sešila mašni plašček. Iz skrinje na podstrešju je izvlekel že ponošeno

materino krilo iz surovega platna; to je bila njegova alba. Kadar je imel oboje na sebi, se je zdel sam sebi kot pravcati gospod katehet pri nedeljski službi božji.

Za oltar mu je služil lesen zaboj. Pregrnil ga je z mamino ruto, ki je oltarni prt kar dobro nadomestovala. Tudi svečnike je izvlekel iz sobne omare in rož je natrgal, mednje pa postavil Marijin kip. Sicer je moral zanj dolgo prositi, a ker je bil priden, mu je mati končno dovolila, da ga je smel vzeti s police nad vrati. Kelih mu je nadomestovala steklena kupa, mašno knjigo pa molitvenik z velikimi črkami, katerega je do svoje smrti prebirala babica.

Tako je bil Matjažek z vsem preskrbljen in ker je bil ministrant, je znal tudi nekaj latinskih molitvic.

*

Bilo je lepo majsko popoldne. Toplo sonce je ogrevalo znova ozelenele poljane, majska sapica je božala trate, polne pomladnih cvetk. Povsod novo življenje, povsod en sam praznik.

Matjaževa mama je pravkar potrebovala nekoga, ki bi ji prinesel vodo v kuhinjo. Stopila je na prag in poklicala svojega sinčka.

»Matjažek! Matjažek!« je odmevalo po dvorišču.

»Mama, pusti me!« se je oglasil izza hiše Matjaž. »Nimam časa. Imam šele darovanje.«

Kaj je hotela dobra mamica? Nasmejala se je in mu pustila veselje.

»Naš Matjažek! Saj bo pričel še v šolo hoditi v svojem mašnem plaščku,« je govorila sama s seboj in se vrnila v kuhinjo.

Matjažek pa je stal za hišo pred svojim »oltarjem« in tako lepo maševal, da bi ga vi, dragi Lučkarji, v resnici občudovali. Pravkar je pobožno pokleknil in se zazrl v Marijin kip, ki je stal visoko nad oltarjem.

Matjažev očka je bil trgovec z drvni, zato je stala za hišo dolga in visoka vrsta zloženih metrskih polenov. Pod to leseno steno je postavil »kaplanček« svoj oltar. Poprosil je hlopea, da je potisnil nekaj polenov na drugo stran; tako je nastala votlina: tabernakelj. Kip Matere božje pa je stal na dveh navzven potisnjenih polenih nad njim.

Matjažek se je pravkar okrenil in izgovoril: »Orate...« Tedaj pa je za njim nekaj zaropotalo. Hotel je pogledati nazaj, ko se je v istem trenutku nagnil Marijin kip, padel na oltarček in se razletel na drobne kosce. Matjažek se je prestrašil in odskočil nekaj korakov. Obstal je, se okrenil, potem pa zakričal in še dlje odskočil. Tisti hip se je namreč zamajala vsa skladovnica drv, se nagnila in s hruščem podršla. Pokopala je pod seboj oltarček in razbiti kip Matere božje. Bog bodi zahvaljen, da ne tudi Matjažka.

Hrušč je slišala tudi Matjaževa mama in vsa prestrašena pritekla iz hiše. Vedela je, da se njen sin igra pod skladovnico in bila prepričana, da so se drva podršla nanj.

Kar kriknila je od veselja, ko je zagledala Matjaža nepoškodovanega, a tako prestrašenega, da prvi hip še govoriti ni mogel. Objela ga je in skoraj jokala od veselja. Matjažek pa je končno prišel do sape.

»Mamica! Marija me je rešila!« je izgovoril in pritisnil k mamici svoj blede obrazek. Povedal ji je, kako se je razbil Marijin kip in ga s tem opomnil na nevarnost, da je v strahu odskočil, preden so se podrla drva. Če bi bil le za korak prepozen, pa bi bilo po njem.

Mamici so prišle od ganjenosti solze v oči. Prijela je Matjaža za roko in ga popeljala h kapelici ne daleč od hiše, kjer sta se skupaj zahvalila nebeški Materi. Matjažek je pred pravim Marijinim oltarjem znova in še trdneje sklenil, da bo postal duhovnik: Bogu v čast, Mariji v zahvalo, sebi in drugim pa v zveličanje.

Nikolaj Jeločnik

Francek od Sv. Križa.

Tam na Dolenjskem nekje je bilo, tam, kjer so gorice z vinogradi in griček nad gričkom z belimi cerkvami, tam, kjer se njive vzpenjajo v breg ko najlepša preproga naše blagoslovljene zemlje, kjer ptički Stvarniku hvalo pojó, kjer božje sonce rosi blagoslov in milost na pridne ljudi, kjer rože dehté opojno, kjer trave molitve pobožne šepetejo v hvalo in slavo in čast svojemu Kralju Najvišjemu.

To leto na cvetno nedeljo ni bilo ubranega zvonjenja, ni bilo vriskov in bodrega smeha, ne jabolk, ne hrušk in ne pomaranč na butaricah iz šipkovih vejic spletenih in z brinjem prevezanih. Toga žalost je ležala nad mračno dolino, sonce se je bilo skrilo za nizke, svinčene megle.

Francek je vstal zgodaj in sam podnetil na ognjišču. Umil se je v koritu in šel napajat edino kravo, ki jim je ostala. Z žalostnim strahom v očeh se je ogledal na pogoreli hlev in skedenj, odprl je leso v stajo, ki so jo bili spletili iz vej in jo prislonili k hiši.

»He, Luca, héee!«

Bolj šepetal je kot govoril in potiskal žival iz ograde.

Topo je sklonila Luca glavo in s podrsavajočim korakom stopala h koritu. Omočila je gobec, mlasknila z jezikom enkrat, dvakrat, nato se je obrnila in odšla nazaj v svoj vejnati in nič kaj topli stan.

Francek se je ozrl v nebo in zazehlo ga je.

»Dež bo!« je uganil in se podvizal, da bi ujel jutranjo pobožnost, ki so jo zbegani ljudje opravljali v zapuščeni cerkvi Sv. Križa. S solzami v očeh je blagoslovil stari župnik

svoje zveste ovce in odšel. Zdaj so sami jutro za jutrom molili pred izropanim oltarjem, kjer je od vsega okrasja ostal le še razbičani Kristus na velikem, starem križu.

Francek je boječe od-rinil težka, škripajoča vrata in smuknil v cerkev. Polna je bila, tako polna, kot še nikoli v tistih dneh. Celo oni bolj boječi so bili prišli.

»Lepa pa letos cvetna nedelja ni!« je pomislil Francek in grenko ga je obšlo ob spominu na veselje in visoke, težke butare iz prejšnjih let.

Srenja je molila in tihe solze so drsele mladim in starim po licih. Tudi Francek je jokal. Zagledal se je bil v Boga na križ razpetega in obšlo ga je toliko ganotje, da so se mu orosile drobne oči.

»... ki je za nas težki križ nesel!...«

»... Sveta Marija... Zdaj in ob naši smrtni uri. Amen.« je odgovarjala srenja županu Mihlu, ki je molil naprej.

»Molimo za vse naše rajne! Oče naš...«

»Molimo za našega rajnega gospoda kaplana!«

Zdaj je glasno jokanje prevpilo besede, ki so jih šepe-tale usta. Spomnili so se njegove mučeniške smrti tisti prvi petek po Novem letu...

Župan je po opraviilu v cerkvi poklical Francka in ga povedel k sebi domov. Vso pot ni izgovoril besede, neka čudna slovesna mirnost je obsijala njegov moški obraz. Francek sam je bil ves prevzet in skoraj nerodno mu je bilo, ko je v županovi izbi zagledal najuglednejše gospodarje iz vasi.

Ko je župan stopil s Franckom pod roko v sobo, so možje vstali:

»Bog daj, Mihl!«

»Bog daj, možje!«

Sedli so. Francek sredi med nje na klop ob peči.

»Tako, zdaj smo vsi,« je začel župan. »Bog daj srečo in svoj blagoslov!«

Francek je začuden poslušal te nenavadne besede; še bolj se je začudil, ko ga je župan poklical k sebi:

»Tu med nami možmi si zdaj, Francek! Vemo, da si fant od fare, da boš storil korajžno, kar ti zdaj naročamo!«

Francek je strmel. Župan ga imenuje fanta od fare in govori z njim kot z možem.

Zagledal se je bil v Boga...

»K Sv. Juriju moraš, Francek. Pot je težka in nevarna. Skriti tiče v zasedah in v luknjah po hosti. Malokdo se je vrnil od tam. Pri Sv. Juriju je varno, tam so naši. Tudi naš gospod so tam. Pojdi k njim tedaj in jim povej, da zanje molimo. Prosimo jih blagoslova, svete odveze in obhajila!«

Francek je stal zdaj visoko zravnán, v njegov obraz so se zarisale pôteze poguma in volje. Pomislil je vse, kaj bo, če ga ujemó oni iz host, domislil se je bil izpraševanja, mučenja, ker ne bo hotel povedati, da je namenjen po gospoda, smrti, krvave smrti, če bo vztrajno molčal. Tih smehljal se mu je izvil iz oči ob teh podobah.

»Pojdem, oče župan! Koj pojdem!«

»Domov ne hodi, kar stisni rokó očetu!«

Francek se je prestopil k očetu, ki ga je gledal z dopadenjem. Ponosen je bil na svojega desetletnega fanta.

»Bog s teboj, Francek!«

»Zbogom, ata!«

Francek si je potisnil klobuk s krivci na glavo in zavil v breg.

*

Z gospodom sta odšla od Sv. Jurija ponoči.

»Laže bova prešla mimo!« je dejal gospod in Francek mu je vedel pritrditi. On sam je k Sv. Juriju prišel sicer čez dan, dvakrat so ga ustavili in ga vprašali, kam gre, odgovoril je po resnici. Niso mu branili, le smejali so se in grdó kleli jurjevškega gospoda in župana. A zdaj so gospod izbrali drugo pot, ki je bila daljša, pa zato bolj varna.

Francek je previdno stopal po opolzkih, razmočenih tleh. Gospod je spešil za njim in žebiral svoje molitve. Pobič je sklepal premrli ročici na prsih in oči so se mu omehčale v blažen smehljaljaj.

Malo prej ga je gospod popeljal v cerkev. Tam pri velikem oltarju sv. Jurija je odprl tabernakelj, vzel Jezusa iz njega in ga položil v zlato škatlico, ki jo je obesil prevzetemu Francku krog vratu.

»Tebe ne bodo ustavljali. Nesi ljudem in jim sporoči moj blagoslov!«

Tiho je šel Francek svojo pot skozi temni gozd, tiho je spešil za njim duhovni gospod...

Narahlo je rošilo in od vej je kapalo v sunkih vetra, ki se je zaganjal skoz mlado zelenje in brstje.

»Stoj! Kdo si?«

Francek in gospod sta obstala. Tesneje so se sklenile dečkove rokó, bolj odločen je bil njegov sklep: Jezusa varujem!

Trije do zob oboroženi razcapanci so planili na duhovnega. Eden od njih mu je posvetil z laterno v obraz. Surovo je zaklel in se zasmeljal v zmagoslavnem porogu:

»Enkrat si nam ušel, črnuh. Drugič nam ne boš!«

Francek je trepetal, pa vendar odločno molčal!

Zupnika so spoznali in ga z udarci na vse strani odvedli globlje v hosto.

Francek je strmel in trepetal. Tudi po njem so planili.

»Si vodil starega, kaj? Kam sta namenjena?«

Francek je molčal. Surovež ga je udaril v obraz in zaklel:

»Povej, ali pa te s pipcem naučim odgovarjati!«

Francek je trepetal, pa vendar odločno molčal. Krčevito je stiskal Jezusa na svoje srce in ponavljal v mislih: Jezusa várujem! Za ves svet ga ne dam!...

Oni ga je zgrabil za roko in mu jo hotel odtrgati s prsi. V trenutku se mu je Francek iztrgal in zbežal v hosto. Trije kratki strelji so prasknili za njim. Ob poslednjem se je Francek opotekel in po hrbtu ga je oblilo nekaj toplega.

Z naporom se je vlekel v reber. Nikogar ni bilo za njim. Le dež je rosil in vetre je zdaj, zdaj stresal veje...

Na smrt utrujen se je Francek privlekel že zgodaj zjutraj do Sv. Križa. Daleč na vzhodu se je svitalo in ptiči so se začeli oglašati. Vendar je bilo v vasi še tiho, le stražar na stolpu je bedel. Ugledal je opotekajoče se telesce malega Francka in zbudil brate.

Francek se je takrat že zgrudil pred cerkveni prag.

»Jezus je rešen!« jim je dejal, ko so ga dvignili.

»Na mojem srcu počiva.

Gospod vam pošiljajo... svoj... bla-go-slov...«

Omahnil je v kri, ki je pordečila mrzli kamen...

Pri Sv. Križu so pokopali mučenca.

Nov izum za hitro odebelenje.

Rešitev ugank iz št. 6-7.

I. Križanka »Srce«:

Vodoravno: 1. les, 4. Eva, 7. Alah, 8. krst, 9. so, 11. Apenini, 13. so, 15. ako, 16. Azija, 17. Job, 18. ko, 21. da, 22. Iza, 26. bar, 27. rak, 28. val, 30. rad, 31. Kozak, 33. Vid.

Navpično: 1. la, 2. Ela, 3. sapa, 4. Erna, 5. vsi, 6. at, 8. kij, 9. sak, 10. oko, 12. ni, 13. sod, 14. oba, 19. Ezav, 20. slad, 22. ib, 23. arak, 24. krak, 25. uk, 29. lov, 30. rad, 32. zid.

II. Črkovnica:

Če slepec slepca vodi
oba v jamo padeta.

III. Čaroben lik:

1. jelen
2. meč
3. skala

IV. Dopolnilnica:

Atila — ravan — klada — kanal — Avala.

V. Izpremenjevalnica:

1. Vlák
2. Irák
3. Gora
4. Resa
5. Éva
6. Dim

VIGRED.

„Iezusai dneri“

[illegible]

U ? G ? A ? N ? K ? E

POSETNIČI

Ana Tarik
Amalija Z Jeretova
Suze

Č. s. Ema N Jaklič
p. E N Svetina

Kdo sta te dve učenki?
Ali sta celo Turkinji?
Pomislite in odgovorite!

Kaj pravita misijonom
in nam ta redovnica
in ta redovnik?

DOSTAVLJALNICA

K besedam: lice, govor, kdo, tica, Natan postavi nove zloge, ki bodo dali nove besede. Pravilno dobljeni zlogi vam bodo povedali vsem iz šole znane Marijine besede.

ŠTEVILNICA

1 2 6 4 8 7 1 3 1 4 9 1 0 8 1 1 6 7 8 7 1 3 1 4 2 1 6
1 1 6 1 5 3 1 5 6 5 1 3 1 0 7 1 3 1 4

Ključ:

1 2 3 4 začetek svetlobe 9 10 8 11 moško ime
5 6 7 8 vodna tvorba 12 13 14 15 6 strešna rastlina

ODBIRALNICA

Odmev, opuščaj, voščilo, poleno, jegulja, ograja, smeh, gorovje. — V teh osmih besedah odberi v določenem redu iz vsake besede po dvojce črk, pa boš dobil znane besede iz apostolske veroizpovedi.

PODOBNICA

A l = Jernej, zakaj?
T e

V 1. številu „Lučke“ prihodnjega letnika bodo natisnjena imena vseh tistih, ki bodo pravilno rešili vse uganke.
Štirje izžrebani dobe lepo nagrado.

„Lučko“ izdaja in tiska Ljudska tiskarna v Ljubljani (predstavnik Jože Kramarič). — Stane za vse leto 6 lir.
Urednik: Gen. lektor P. Krizostom Sekovanič O. F. M., Ljubljana, Marijin trg 4. — Uprava: Ljubljana, Kopitarjeva 2. H. Ničman. — Izhaja mesečno.